

60.000 SOLGTE EKSEMPLARER I NORGE
OG NOMINERET TIL BOKHANDLERPRISEN

EN STÆRK LÆSEOPLEVELSE, INSPIRERET AF VIRKELIGE PERSONER

- og baseret på et stykke grusom krigshistorie, der i dag er glemt

Norsk succesroman. Et stærkt familiedrama om kærlighed og svigt i krigens kølvand. Baseret på den tragiske historie om den østtyske by Demmin, hvor hundredvis af borgere i 1946 begik selvmord, da russerne indtog byen.

Mormor dansede i regnen er en stærk fortælling om tre generationer af kvinder, og hvordan fortællinger kan have følger i mange generationer. Men først og fremmest er det en fortælling om kærlighedens helbredende kraft.

Den unge kvinde Juni har arvet sine bedsteforældres hus og drager derfor tilbage til den lille ø, hvor hun er vokset op. Mens hun går og rydder op i huset, falder hun over et billede af sin mormor sammen med en tysk soldat og et brev, hun skrev i 1946. Brevet er stemplet i Tyskland. Juni har aldrig hørt noget om, at hendes mormor skulle have været i Tyskland lige efter krigen, og hun beslutter sig for at grave lidt i mormorens historie.

Jagten på sandheden fører Juni til Berlin og videre til en lille by, som blev del af den russiske zone, da Tyskland overgav sig. En by, der gemmer på et helt forfærdeligt stykke krigshistorie, som alle gerne vil glemme. Og Juni forstår nu, at hendes mormor hele livet har båret på en forfærdelig fortid, der også har haft betydning for Juni selv og hendes mor, Lilla.

- Udkommer 26. april
- Trude Teige
- Mormor dansede i regnen
- Roman
- Indbundet, 320 sider
- ISBN: 9788772390123
- Pris: 249,95

Til læsere, der efterspørger
romaner baseret på sande
historier, og gerne vil læse noget
i stil med Martha Hall Kellys
Blomstrende syrener eller
Kristin Hannahs *Nattergalen*.

TRUDE TEIGE

(f. 1960) er norsk forfatter. Hun er uddannet oversætter og journalist og arbejdede i en årrække som reporter hos det norske TV2. Hun debuterede som forfatter i 2002 og har skrevet en række romaner og krimier. *Mormor dansede i regnen*, er den første af hendes bøger, der udkommer på dansk.

Trude Teige: Mormor dansede i regnen, prolog

Sodoma og Gomorra, tænkte Tekla, da hun og Otto sad bag i en overfyldt lastbil på vej gennem Hamborg. Til konfirmationsundervisningen havde præsten læst op fra Det Gamle Testamente om, hvordan Gud havde ladet svovl og ild regne ned over byerne, ned fra himlen, han ødelagde alt og alle, der boede der, som straf for deres synder.

Hvordan kunne Otto være så sikker på, at alt var meget bedre i Demmin, når han ikke havde hørt fra sin familie? Det var bare noget, han sagde for at trøste hende, opmuntre hende. Hun kunne se det i hans øjne, både skræk og ængstelse for, hvad der lå foran dem. Var Demmin også bombet og nedbrændt? Hvad med gården? De havde hørt rygter om, at nogle godsejere var blevet arresteret af russerne for at have antikommunistiske holdninger. Hvordan stod det til med hans forældre og søster? Og broren, Niklas, var han kommet hjem fra krigen?

Efter en times tid standsede de ved en lille station, og de steg på et tog. Det var dejligt at kunne sidde ordentligt, en lettelse at køre videre ind i et landskab af grønne marker, se sommerblomster. Men indimellem dukkede der stadig spor af krigen op. Bombede bygninger og brændte bilvrug, tanks og andet krigsmateriel stod og rustede langs vejene.

Sonja og Stephan og to andre norsk-tyske par, de havde lært at kende i lejren i Hamborg, blev i vestzonen. Stephan havde fået tilbudt et job på et hospital i Hannover, og de rejste

dertil, samme dag som Tekla og Otto stod på toget mod øst. Tekla sagde ikke noget om, at hun ville ønske, at de også kunne tage til Hannover, alting ville være lettere for hende, hvis hun boede i nærheden af Sonja. Og rygterne om elendigheden i øst skræmte hende. Folk sagde, at russerne havde plyndret gårde og fabrikker, fjernet anlægsudstyr, stjålet køretøjer og jordbrugsmaskiner og sendt det hele – også husdyrene – til Rusland.

Tekla tænkte det, hun ikke ville tænke: Jeg vil hjem. Hjem til mor og far, til huset med bad og rent vand at drikke og vaske sig i, hjem til ordentlig mad, nok mad, til rideture over på heden med Haakon, sejle med far, gå på cafe med Eva og Bjørg, leve et normalt liv uden angst for fremtiden. Hun kiggede ud, så Otto ikke skulle se, at hun var ved at græde. Vinduesruden var knust, men det var sommer, og trækken mild. Toget sagtnede farten og kørte ind på en af de små stationer. En ung mand hoppede op på toget på den anden side af vinduet. Han fandt noget at holde fast i og sagde muntert hej til hende.

Han er glad, tænkte hun. Han har overlevet, krigen er slut, han skal hjem. Måske er han også bange for fremtiden, men han er alligevel glad, for han er en af de heldige, en af dem, der klarede det.

Hun tog Ottos hånd.

Vi lever. Vi har hinanden. Det er det vigtigste.

Hun lukkede øjnene og lod, som om hun faldt i søvn.